

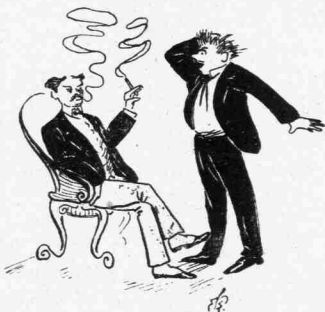
ἀστειότητες καὶ τὰ καλαμπούρια ἔπαιρναν κ' ἔδιναν, ὑπαινιγμοὶ δὲ τινες εἰς βάρος ἐκείνων, οὓς πρὸ μικροῦ ἐθρήνου, ἐπροκάλουν τοὺς καγχασμοὺς τῶν παρισταμένων.

— Καλὰ κοιμᾶσαι ἐκεῖ μέσθ, μακαρίτη ἄντρα μου ! ἔλεγε μεθυσμένη μεγαλόσωμος γυνὴ πλήττουσα μὲ τὸν πόδα τὸν νωπὸν ἔτι τάφον, γιατί ἂν ἦσουν ζωντανὸς θὰ μᾶς ἔπινες ὅλη τὴ βότκα.

Παρέκει ἄλλη ἐνθυμήθη τὰ κακά, τὰ ὁποῖα ὑπέφερον ἀπὸ τὸν ἰδικὸν της καὶ τὸν ἔλουε πατόκορφα μὲ τὰς χυδαιστέρας ὕβρεις.

Περίεργος νὰ ἶδω τί ἀπέκαμεν ἢ ἀπαρηγόρητος ἐκείνη Μάνια ἐπανῆλθον πρὸς τὸ μέρος της. Ἄλλ' ὁποῖα ἦτο ἡ ἔκπληξις μου ὅταν τὴν εἶδον νὰ χορεύη μετὰ τοῦ νέου τὸν γραφικώτατον ἐκεῖνον ρωσικὸν χορὸν, τὴν *Καμαρίνοκαγα*, ἐπὶ τοῦ τάφου ἀκριβῶς ἐκείνου, τὴν πρόωρον τοῦ ὁποίου στερῆσιν τόσον πικρῶς πρὸ ὀλίγου ἐθρήνει !

ΑΛΕΞ. Γ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Συλλυπητήρια διὰ τὸν κλέψαντα

- Τρομερὸν, ἀγαπητέ μου ! . . Μὲ ἔκλεψαν ! . .
- Σὲ συλλυποῦμαι, φίλε μου. Ἄλλὰ πῶς ;
- Μοῦ ἔκλεψαν τὰ ποιήματά μου. Τὰ ἰδιοποιήθη εἰς ἀχρεῖος ὡς ἰδικά του . . .
- Αἶ, μὰ τότε συλλυποῦμαι τὸν κλέπτην ! . .